

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 603/2021
01.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Божидарка Стојаковић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Борислав Шушњар, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2474/20 од 04.11.2020. године, у седници одржаној 01.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2474/20 од 04.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору П 37/2019 од 21.08.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда, па је ставом другим изреке одбијен тужбени захтев којим је тужила тражила да се тужена обавезе да јој исплати све трошкове закупнине пољопривредног земљишта, која је на годишњем нивоу износила 23.124,73 евра у динарској противвредности, за део парцеле коју је тужена користила, са законском каматом почев од 21.10.2016. године до исплате. Ставом трећим изреке тужила је обавезана да туженој накнади трошкове поступка од 214.900,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2474/20 од 04.11.2020. године, жалба тужиле је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужила је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог Закона, па нема ни повреде из става 1. овог члана, на коју се ревизијом указује. Осталим наводима ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, тужила је 2012. године, као носилац пољопривредног газдинства, на јавној лицитацији добила у закуп пољопривредно земљиште у државној својини и то део кп. ..., КО ..., на период од годину дана, а већ 26.08.2013. године, у својству закуподавца по праву прече куповине, са Министарством пољопривреде, водопривреде и шумарства, закључила је уговор о закупу пољопривредног земљишта, дела кп. ..., у површини од 36,4419 ха, на период од 3 године и са годишњом закупнином од 11.517,87 евра у динарској противвредности (36.000,00 дин/ха). У јесен 2013. године тужила је туженој дала у подзакуп део ове парцеле у површини од 36 ха, а усмено су се договориле о висини закупнине од 36.000,00 динара по хектару. На основу решења Агенције за реституцију од 14.05.2014. године, власник кп. ..., КО ..., постала је Српска православна црква Општине ..., која је 17.09.2014. године донела Одлуку, на основу које је 10.10.2014. године, са тужиљом као закупцем, закључила уговор којим је ово пољопривредно земљиште – кп. ..., у укупној површини од 73,1655 ха, дато у закуп тужилји на период од две године, са уговореном годишњом закупнином од 2.633.345,00 динара (противвредност 23.124,73 евра), без права давања у подзакуп. У јесен 2014. године, тужила је туженој и њеном супругу поново дала да користе део кп. ..., сада у површини од 26 ха, уз плаћање закупнине, о чему су се усмено договорили. Тужена и њен супруг су овај део парцеле користили и у јесен 2015. и пролеће 2016. године, тако што су део засејали кукурузом, а део сојом. У јесен 2016. године, засејане усеве скинуо је супруг тужилје, тако што је трактором и комбајном ушао на ову парцелу и скинуо засејане усеве, што је утврђено правноснажном одлуком Основног суда у Врбасу П 1143/16 од 08.11.2018. године, а у вези овог догађаја, тужила и њен супруг су правноснажном пресудом истог суда П1377/16 од 08.11.2018. године, обавезани да овде туженој солидарно накнаде штету у укупном износу од 3.080.546,80 динара, за скинути усеви кукуруза и соје са дела кп. ..., који јој је овде тужила дала у подзакуп и за који је овде тужена плаћала накнаду.

Код овако утврђеног чињеничног стања, судови су правилном применом материјалног права одбили тужбени захтев за исплату штете у висини трогодишње закупнине који је она платила свом закуподавцу, налазећи да не постоји основ за такво потраживање, нити је доказала да јој је тужена својим радњама причинила штету у наведеном износу, с обзиром да у овом поступку само оспорава чињенично стање утврђено у раније окончаним правноснажним поступцима и законитост и правилност тих одлука, што не може предмет испитивања у овом судском поступку.

Врховни касациони суд налази да се ревизијом неосновано указује на погрешну примену материјалног права

Наиме, Законом о облигационим односима прописано је да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице (члан 154.). Штету представља умањење нечије имовине и спречавање њеног повећања, као и наношење другоме физичког или психичког бола или страха (члан 155. став 1. ЗОО), при чему када је у питању материјална штета - оштећени има

право како на накнаду обичне штете, тако и на накнаду измакле користи (члан 189. став 1. истог Закона).

Тужила у овом поступку не наводи основ по ком потражује штету у висини трогодишње закупнине коју је она уговорила са својим закуподавцем, нити се из предложених и изведених доказа, односно из утврђеног чињеничног стања може утврдити на који начин и којим радњама је тужена проузроковала тужили штету у траженом износу. Наиме, у поступку је утврђено да је тужила у јесен 2014. године, туженој по усменом договору дала у подзакуп део кп. .., у површини од 26 ха, за који јој је тужена плаћала уговорену накнаду, да је тужена овај део парцеле користила до пролећа 2016. године, када је супруг тужиле са овог дела парцеле туженој скинуо усеве засејане у јесен претходне године. Из овако утврђеног чињеничног стања не произилази ни једна чињеница која указује да је тужила претрпела било који вид штете, нити радња која би представљала штетну радњу тужене, а која би могла бити основ за предметно потраживање тужиле. Околност што је тужила раније донетим правноснажним судским одлукама обавезана да туженој накнади штету у висини вредности уништених усева на делу парцеле који је туженој уз накнаду дала у подзакуп (у површини 26 ха), не овлашћује је да од тужене потражује накнаду у висини закупнине коју је она плаћала свом закуподавцу и то за целу парцелу (73,1655 ха).

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд налази да нижестепени судови основано закључују да тужила, на којој је терет доказивања у смислу члана 228. и 231. став 2. ЗПП, није доказала да има право на накнаду штете, нити је изнела, па тиме ни доказала чињенице које су битне за настанак и остварење овог права, па су супротно наводима ревизије, правилном применом материјалног права одбили тужбени захтев као неоснован.

Наводе у ревизији којима се оспорава оцена изведених доказа Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се њима заправо оспорава утврђено чињенично стање, због чега се, применом члана 407. став 2. ЗПП, ревизија не може изјавити, осим у случају да је одлука донета уз примену члана 403. став 2. ЗПП, што није случај у овој правној ствари.

У складу са изнетим, а на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић